

Driftsomkostningerne herved forøgedes med en Trediedel eller en Fjerdedel mere end nødvendigt. Det blev med Føie hertil bemærket, at Forordningen ikke lagde det Fjerneste til Hinder for Magelæg, da der netop ikke svares fuld Halvprocentafgift ved Magelæg, saaledes at denne Grund til at ophæve Afgiften ikke er til Stede. Heller ikke tror jeg, at det skal kunne siges, at det er særlig paa Landbruget, at denne Afgift hviler, som det saa stærkt er gjort gjældende, og at det under de trykkende Konjunkturer, som nu herske, er nødvendigt at søge Lettelser for Landbruget. Denne Afgift hviler paa faste Eiendomme, hvad enten de ligge i Kjøbstæderne eller de ere Landeieendomme, Fabrikker eller andre Kjøbenhavnske Bygninger, og jeg antager, at en overordentlig stor Del af den Sum, der indkommer gjennem Afgiften, falder netop paa Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. At finde en egentlig rationel Begrundelse af denne Afgift er jo maaste en vanskelig Opgave, ligesom det i det Hele er vanskeligt at opstille en rationel Begrundelse, naar man paalægger Skatter. Regeringens Opgave ved Paalægning af Skatter forekommer mig at være den at staffe Penge til Statens Fornødenheder paa en Maade, der er saa lidt trykkende for Borgerne og Skatteyderne som mulig. Man har mange forskjellige Maader at staffe Skat paa, og een Maade, hvorpaa man har tænkt sig at naa dette Maal, er at benytte Leiligheden, naar en Kapital er flydende, til at faae en Del af den ind i Statskassen. Det er i og for sig en ganske rimelig Tante, og den gaar ganske vist gennem omtrent alle Landes Skattelovgivning. Det er derfor ret naturligt, at Regeringen paa en Tid, da den trængte til en Forøgelse af Skatterne, havde sin Opmærksomhed henvendt paa det Punkt, hvor faste Eiendomme, der jo udgjøre en betydelig Del af Værdierne i Landet, gaa fra Laand til Haand, thi saa er Kapitalen flydende, og det er da i det Mindste under de Konjunkturer, der nu er Tale om, mindre trykkende for Kjøberen og Sælgeren af en fast Eiendom at afse $\frac{1}{2}$ pCt., end om man pludselig bestemte at der skulde svares $\frac{1}{2}$ pCt. af faste Eiendommens Værdi i Stat. — Efter min Mening maa det imidlertid dog erkjendes, at denne Afgift er ordnet paa en Maade, der kunde have været heldigere. Jeg fremhævede for, at man svarer Halvprocentafgiften ved Kjøb og Salg uden Hensyn til Behæftelser, og det forekommer mig at være en Uregelmæssighed, da man dog i Forordningen har havt Die for, at ellers skulde Behæftelser trækkes fra Værdien for at finde Halvprocentafgiften. Herved

fremkommer der, om ikke en Ubillighed, saa dog et overmaade stærkt Indgrib i Vedkommendes Formuesstatus. Altsaa, medens jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade kan erkjende, at denne Skat er urigtig, uretfærdig og hvad man ellers har kaldet den, ser jeg dog, at der er enkelte Ting ved den, som kunne trænge til Modifikation. Men om det er heldigt paa denne Maade at tage en enkelt Skattelov frem og sige, at den har de og de Mangler og trænger til at forandres i den og den Retning, finder jeg ikke blot meget tvivlsomt, men jeg kan ikke erkjende det for rigtigt. Man maa vel med Hensyn til Skattelove være endm varsommere end med Hensyn til andre Love ved Benyttelsen af det private Initiativ. Det forekommer mig, at det er Noget, Rigsdagen bør betænke sig stærkt paa, gennem det private Initiativ at hæve bestaaende Skatter. Jeg tør ikke udtale, at det ikke skal kunne ske, men jeg finder, at det skal tages under den omhyggeligste Overveielse, og at der i dette Tilfælde er saa meget mere Grund dertil, som der er Tale om et saa betydeligt Beløb som $\frac{3}{4}$ Million, og der er jo mangfoldige andre Skatter, som maaste kunne have Forrang fremfor denne, naar der er Spørgsmaal om Skatteophævelse. Jeg siger kun „maaste“, fordi det maa erkjendes, at selv om man overhovedet kan afse Indtægt, hvad maaste ogsaa kan være tvivlsomt, er det vanskeligt at bestemme den Orden, hvori Skatterne bør hæves. Der er saa meget mere Betænelighed i denne Retning, som Regeringen har forelagt et Forslag i det andet Thing om Ophævelse af forskjellige Skatter, Skibsafgiften ved udgaende Fart, Kultolden og flere andre Afgifter, saa at man jo kunde komme i den allerstørste Forlegenhed, naar der samtidig skulde ophæves flere Skatter. Jeg synes, at Landsthinget ikke vilde handle med den Besindighed, hvormed det altid bør handle, naar det saaledes tog et Stykke Skattelov frem, naar der foreligger Forslag om Ophævelse af andre Skattelove. Dette gjør, at jeg har Betænelighed ved at behandle dette Lovforslag, skøndt jeg erkjender, at vedkommende Afgift har sine Mangler, men jeg skal forøvrigt ikke udtale mig for, at man allerede nu afsiir Sagen.

Mourier-Petersen: Jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa nærer en Del Betænelighed ved dette Lovforslag, som er fremkommet ved privat Initiativ, og som gaar ud paa at ophæve en ældre bestaaende Skat. Det er andetsteds med stor Styrke fremhævet, at denne Skat er en meget irrationel Skat, en uretfærdig Skat, og at der ikke lader sig